

Alderdomslov. Og der vil derved for Kommissionen være al Anledning til at fremdrage og drøfte de Ændringer, som efter dens Formening burde foretages i Alderdomsloven. I det hele skal jeg erindre om, at naar en Kommission nedsættes med en saa betydningsfuld Opgave som denne, saa vil det gælde for den, som det gjaldt for den i sin Tid nedsatte Arbejdskommission, at man kan ikke og bør ikke heller ved Kommissoriet udtømme Rækken af de Spørgsmaal, hvorpaa de givne Forhold kunne give Anledning for Kommissionen til at komme ind; man bør kun angive den Retning, i hvilken man anser det for ønskeligt, at Kommissionens Overvejelser bevæge sig, og der maa i øvrigt gives Kommissionen fuld Frihed til at optage andre sideordnede og ligestillede Spørgsmaal under sine Overvejelser.

J. Jensen (Kjøbenhavns 10de Valgkreds): Jeg skal til den højtærede Minister blot sige, at naar han i sine Bemærkninger udtalte, at jeg kunde vente med min Forbavelse og min Beklagelse, indtil Kommissionen var nedsat, og Kommissoriet var givet, og indtil man havde set, hvad der var angivet i den Skrivelse, som jo vilde komme fra Ministeren til Kommissionens Formand, saa maa jeg gøre opmærksom paa, at det da vilde være noget sent at beklage sig. Og da der nu er givet en Lejlighed til at fremsætte en Beklagelse, *forinden* Kommissoriet bliver udstedt, saa har jeg tilladt mig at benytte denne Lejlighed. Jeg maa nemlig nu gaa ud fra, at ligesom Ministeren i sit Lovforslag har holdt sig strengt til den Beslutning, som er vedtagen her i Tinget, saaledes vil Ministeren ogsaa i sit Kommissorium holde sig strengt til, hvad der bliver vedtaget her i Rigsdagen med Hensyn til Lovforslaget. Og jeg behøvede jo ikke at vente, for Ministeren siger jo med al ønskelig Tydelighed, at han ikke vil være med til at paalægge Kommissionen at fremkomme med Lovforslag om Forsikring mod Arbejdsløshed, og han begrundede, hvorfor han ikke vilde være med til at paalægge den noget saadant, idet han gjorde opmærksom paa, hvad der jo for saa vidt er rigtigt, at man endnu ikke kan sige at have en Løsning af dette Spørgsmaal. Thi hvis man havde det, behøvede man jo neppe at nedsætte en Kommission derom eller lade en Kommission beskæftige sig dermed. Netop fordi Spørgsmaalet ikke er løst, er det, at man søger alle de

Veje eller Midler, som man kan finde, til at naa en Løsning. Og i det Lovforslag, som foreligger her, er der jo heller ikke en Gang paalagt Kommissionen at fremsætte Forslag om en Invaliditets- og Alderdomsforsikring, altsaa om det, som dog maa siges at danne Rygraden i hele denne Sag. Der staar, at Kommissionen skal tage Spørgsmaalet om Oprettelse af en saadan under Overvejelse og eventuelt fremkomme med Forslag derom. Ja, selvfølgelig, den samme Stilling kunde man meget godt have givet Kommissionen med Hensyn til Arbejdsløshedsforsikringen, saaledes, at den *eventuelt*, hvis den kom til et Resultat, som den kunde give Udtryk i et Lovforslag, vilde have at fremsætte et Lovforslag, og at den, hvis den ikke havde fundet en saadan Løsning, maatte erklære, at den ikke havde kunnet magte Opgaven og derfor var ude af Stand til at fremsætte et Lovforslag — paa samme Maade, som hvis den ikke mente at kunne løse Spørgsmaalet om Invaliditets- og Alderdomsforsikringen, thi saa vilde den ogsaa være afskaaren fra at fremsætte Forslag.

Men det var, som sagt, den ene Side. Jeg erkender, at paa dette Punkt har Ministeren i Betænkningen og nu i sine personlige Bemærkninger klart angivet Stillingen; jeg noterer naturligvis med Tilfredshed, at Ministeren vedblivende mener, at Kommissionen bør beskæftige sig med denne Sag. Men jeg gik ud fra, at det ogsaa var Ministerens Mening, da vi behandlede Sagen den 27. Januar, og jeg havde derfor ventet, at han, efter den Debat, der havde fundet Sted og efter de Udtalelser, der vare faldne baade fra det ærede Medlem for Brønderslev (Thomas Larsen) og det ærede Medlem for Kalundborg (Krabbe), vilde have givet sit Forslag en noget videre Ramme. Det har han ikke gjort.

Det forbavser mig — jeg er inde paa at blive forbavset i Dag, og det maa den højtærede Minister finde sig i og ogsaa andre ærede Medlemmer her i Tinget — det forbavser mig, at det ærede Medlem for Æbeltoft (Neergaard), som jo selv er en af Fædrene til den nugældende Alderdomsunderstøttelseslov, egentlig var saa tilfreds med det Forslag, der foreligger her, og det endogsaa endnu stærkere end baade Ordføreren for Forslagsstillerne og Ministeren selv, idet han fremhævede, at det var det eneste naturlige og rigtige at give den Opgave, Kommissionen skulde have, netop det Udtryk, som sket er. Det er jo meget godt, at man saa samtidig siger: Men hermed bliver der ikke givet